

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Αριθμός 1

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

04-01-2026

«Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, φιλόανθρωπε Δέσποτα, τό τῆς σῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς...» (Εὐχή Θ. Λειτουργίας).

Μέ τήν Χάρη τοῦ σαρκωθέντος Λυτρωτοῦ μας, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἀλλά καί μέ τήν εὐχή τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας τά φετεινά μας κηρύγματα θά ἔχουν σωτηριολογικό, ἐκκλησιολογικό καί λειτουργικό χαρακτήρα. Πρὶν εἰσέλθουμε στά κυρίως θέματά μας, θά κάνουμε μιά ταπεινή ἀναφορά στόν πρόξενο τῆς σωτηρίας μας, στόν Ἀρχηγό τῆς ἀμωμήτου πίστεώς μας, στόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, στόν ἐράσμιον τῶν καρδιῶν μας.

Ἡ Παλαιά Διαθήκη προετοιμάζει τήν ἐμφάνιση τοῦ Θεανθρώπου μέ τίς ρήσεις τῶν Προφητῶν, πολλά χρόνια πρὶν τήν ἄσπιλη γέννησή Του. Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας ἀναφέρει: «Ἴδού ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καί τέξεται υἱόν, καί καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ» (2,14). «Οὗτος τάς ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει καί περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται» (53,4). Ὁ Ἱερεμίας θά πει: «Βασιλεύσει βασιλεύς καί ποιήσει δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς (23,5). Ὁ Μιχαίας: «Καί σύ Βηθλεέμ ἐκ σου ἐξελεύσεται (ὁ Κύριος) (5,1). Ὁ Ζαχαρίας: «Λέγει Κύριος... ἐκχεῶ ἐπὶ τόν οἶκον Δαυΐδ... καί τοὺς κατοικοῦντας Ἱερουσαλήμ πνεῦμα χάριτος» (12,10). Ὁ Μωϋσῆς ἀναφωνεῖ γιά τόν ἐπερχόμενο Μεσσία: «ὡς ἀετός σκεπᾶσαι νοσσιάν αὐτοῦ καί ἐπὶ τοῖς νεοσσοῖς αὐτοῦ ἐπεπόθησε» (Δευτερονομίου 32,11). Ὁ Μαλαχίας λέγει: «Ἴδού ἔρχεται ὁ ἄγγελος τῆς διαθήκης (ὁ Κύριος) (3,10). Ὁ Δαβίδ ὁ Προφητάναξ μέλπει: «καί τό ποτήριόν σου μεθύσκον με» (Ψαλμ. 22,5).

Οἱ σοφοί τῆς ἀρχαιότητος Πλάτων, Σωκράτης, Βολταῖρος κ.ἄ. νοσταλγοῦν καί προσμένουν ἓνα οὐράνιο σωτήρα πού θά σώσει τήν ἀνθρωπότητα καί τό ἀναφέρουν στά γραφόμενά τους. Καί ἦλθε ὁ Σωτήρας, «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν»

(Ἰωάν. 1,14). Γιά τούς Πατέρες ἡ Βίβλος εἶναι ὁ Χριστός, ἀφοῦ κάθε λόγος τῆς μᾶς ὀδηγεῖ πρὸς Αὐτόν πού τόν προσέφερε καί μᾶς θέτει ἐμπρὸς στήν παρουσία του. «Αὐτόν ζητῶ μέσ' στά βιβλία σου» λέγει ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος. «Ἐνηνθρωπίσθη ὁ Λυτρωτής, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν» ἀναφωνεῖ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς διδάσκει διά τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅτι: «ἡ ἁμαρτία δι' ἑνός ἀνθρώπου (τοῦ Ἀδάμ) εἰσῆλθε στόν κόσμο, οὕτως καί ὁ θάνατος» (Ρωμ. 5,12). Ὁ Ἰησοῦς, ὅμως, διά τῆς ὑπερφυσικῆς συλλήψεως «ἐκ Πνεύματος ἁγίου» (Ματθ. 1,18), ἐγεννήθη ἐλεύθερος ἀπό τό κράτος τοῦ διαβόλου καί ἀπό τή συνέπεια τῆς ἁμαρτίας, τό θάνατο. Γιά αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία, γεμάτη πεποίθηση, ὁμολογεῖ στή λειτουργική τῆς σύναξης: «Πᾶσα δόσις ἀγαθή καί πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι καταβαῖνον ἐκ σοῦ τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων» (Εὐχὴ Θ. Λειτουργίας). Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Σωτήρας μας. Εἶναι τό ὄνομα πού «κεῖται εἰς πτῶσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν» (Λουκᾶ 2,34). Εἶναι τό ὄνομα πού τόσοι ἀγαποῦν καί τόσοι πολεμοῦν. Μέ αὐτό τό ὄνομα «θάνατος ἐλύθη, δαίμονες ἐδέθησαν, οὐρανός ἀνεώχθη... πνεῦμα κατεπέμφθη» διαλαλεῖ ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἡ σωτηρία μας εἶναι δημιούργημα τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι ἡ σάρκα τοῦ Ἰησοῦ πού συνελήφθη, ἐγεννήθη καί ἐμεγάλωσε. Ὁ Ἰησοῦς γεννήθηκε σέ σταῦλο, ἡ κούνια του ἦταν μιά φάτνη. Εἶναι φανερό, ὅτι, μέ τόν τρόπο αὐτό, ὁ Ἰησοῦς ἀρνήθηκε κάθε δυνατότητα ἀνέσεως γιά τόν ἑαυτό Του. Τό σύνθημα τῆς ζωῆς του - «οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλά διακονῆσαι» (Ματθ. 20,28) – τό ἐφαρμόζει ἀπό τή στιγμή τῆς γεννήσεώς Του. Δέν ἐπιζητεῖ ἀνέσεις καί ἐξυπηρετήσεις. Ἐκεῖνο πού Τόν συνέχει εἶναι ἡ σωτηρία στόν κόσμο. Χωρίς νά διεκδικήσει τίποτε γιά τόν ἑαυτό Του, ἔθεσε σάν μοναδικό στόχο τῆς ζωῆς Του τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Καί δέν «ἔδωσε ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς του καί τοῖς βλεφάροις του νυσταγμόν καί ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις του» (Ψαλμ. 131,4) μέχρις ὅτου τήν ἐπιτύχει. Καί τήν ἐπέτυχε. «Ὁ Ἰησοῦς ἔζησε σάν παιδί» (Ματθ. 2,13). «Ὁ Κύριος ἐν τῇ παιδικῇ διαθέσει τό ἀκέραιον καί ἄτρωτον ἐκ τοῦ Ἀδάμ ἐμιμήσατο», θά πεῖ ὁ Μέγας Βασίλειος. Οἱ παραδόσεις τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων ἀναφέρουν ὅτι νεφέλη φωτεινὴ περιέβαλε τό παιδίον Ἰησοῦν. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἕξι ἐτῶν, Τόν ἔστειλε ἡ Μητέρα Του νά φέρει

νερό, δίνοντάς Του μιά στάμνα. Ἐπειδή, ὅμως, εἶχε πολύ κόσμο ἢ στάμνα κάπου χτύπησε καί ἔσπασε. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀπλώσε τό χιτῶνα Του, ἔβαλε ἐκεῖ τό νερό καί τό ἔφερε στό σπίτι. Ἡ Παναγία, ὅταν εἶδε αὐτό τό σημεῖο, Τόν ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά της καί Τόν φιλοῦσε. Καί μέσα της διατηροῦσε τά μυστήρια πού Τόν ἔβλεπε νά κάνει. «Εἰ γάρ ἐκ πρώτης ἡλικίας θαύματα ἐπεδείξατο οὐδ' ἄν ἐνομίσθη ἄνθρωπος εἶναι», θά πεῖ ὁ χρυσός στή γλῶσσα ἐπίσκοπος. Ἄλλη παράδοση ἀναφέρει: Τό ταξίδι στήν Αἴγυπτο ἦταν δύσκολο. Ὁ μικρός Ἰησοῦς σήκωσε τά μάτια Του σέ μιά φοινικιά λέγοντάς της: κατέβασε τά κλωνάρια σου γιά νά κόψουμε μερικούς χουρμαῖδες. Τό δένδρο ἀμέσως ὑπήκουσε καί ἔφαγε ἡ εὐλογημένη οἰκογένεια. Καί εἶπε πάλι ὁ Ἰησοῦς: Σέ εὐχαριστῶ φοινικιά. Μέ βοήθησες σέ μιά δύσκολη στιγμή γι' αὐτό θά μείνεις μαζί μου στόν Παράδεισο. Καί ὅσοι θά πεθαίνουν γιά τήν πίστη τους σέ μένα, θά ἔρχονται νά μέ βροῦν, κρατῶντας ἕνα δικό σου κλωνάρι στά χέρια.

Ὁ Ἰησοῦς συνήθως φεύγει, ὅταν δέν Τόν δέχονται. Ὁ Ἰησοῦς ποτέ δέν μένει μόνος. Πάντα ὑπάρχει κάποιος πού Τόν ὑποδέχεται. Ἐκεῖνος, πού μένει τελικά μόνος εἶναι αὐτός πού διώχνει τόν Ἰησοῦ. Τόν Ἰησοῦ στήν πραγματικότητα δέν μπορούμε νά Τόν διώξουμε. Ἀπλῶς ἀρνούμεθα τήν παρουσία Του. Ὅπως καί τόν ἥλιο. Δέν μπορούμε νά Τόν σβήσωμε. Ὁ Ἰησοῦς ὑπάρχει ὅπως καί ὁ ἥλιος. Λάμπει, φωτίζει, θερμαίνει, ζωογονεῖ, ὅπως ὁ ἥλιος. Εἶναι τό μῦρο, μέ τό ὅποιο Τόν ἔχρισε ὁ Θεός Πατέρας γιά νά εὐωδιάζει τίς μολυσμένες καρδιές μας. «Μῦρον ἐκκενωθέν τό ὄνομά σου» (Ἄσμα Ἀσμάτων 3,1).

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ἀνακεφαλαιώνει: Ὁ Χριστός εἶναι φίλος μας... εἶναι ἀδελφός μας... Εἶναι ὅ,τι καλό καί ὠραῖο... Εἶναι τό πᾶν. Βρέ ἐγώ δέν εἶμαι... δέν βαστάω τήν κόλαση στό χέρι... δέν σᾶς φοβερίζω, σᾶς ἀγαπάω. Γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς σας ἦλθα στή γῆ. Σᾶς θέλω νά χαίρεσθε...μαζί μου τή ζωή. Ἔτσι εἶναι ὁ Χριστός.

Ὁ Ἱερός Γ. Βερίτης ιδιαίτερα χαροποιεῖ ὑμνολογῶντας: Κάμε ν' ἀνθίσουν τά κρῖνα τῆς χάρις σου μέσ' στήν καρδιά μας, καί πότιζε τα μ' ἀρώματα θείας δροσιᾶς, Βασιλιά μας... Χαῖρε, Πατέρα τῶν ψυχῶν καί Κτίστη τῶν σωμάτων, καί χαῖρε σύ πού σ' ἄφθαρτους θέ νά τά πάρης κόσμους. **ΑΜΗΝ!**